

Landbrugsministeren foretager sig, ikke skulde have vist den højtærede Landbrugsminister den Opmærksomhed at gøre sig bekendt med det storstilede Forslag, som den højtærede Minister stillede i 1915 i Rigsdagens Plenum. Det kan jeg ikke tænke mig, og naar derfor det ærede Medlem nu siger, at han ikke har læst alt, hvad den højtærede Landbrugsminister har skrevet, vil jeg derfor regne det ærede Medlem det til Ære som et Udtryk for, at han ikke er enig i det, der da blev foreslaaet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. P. Jensen: Naar det ærede Medlem Hr. Brochmann siger, om jeg ikke vil gaa op paa Landarbejdernes Kontor og dér faa en Fremstilling af, hvorledes man arbejder paa at trykke Lønnen i Landbruget, skal jeg dertil sige, at det føler jeg ingen Trang til af den simple Grund, at jeg ikke tror, at jeg dér vil faa den upartiske Oplysning, som jeg gerne vil have. Jeg søger lige saa lidt ensidig Oplysning fra anden Side, det kunde aldrig falde mig ind. Det ærede Medlem ved jo ogsaa, at det er en almindelig Regel, at Lønnen bevæger sig langsommere, derfor behøver der slet ikke at være nogen Tilstaaelse deri. Den højtærede Finansminister har staaet paa denne Plads og sagt det samme om Tjenestemændene i al Almindelighed. Det er altsaa en almindelig anerkendt Regel, og hvorfor saa søge at bibringe sine Meningsfæller det Indtryk, at det er en Tilstaaelse af mig, at jeg har gjort opmærksom paa et faktisk Forhold, som man i Virkeligheden ikke tør benægte er rigtigt.

Andreasen: Ved Finanslovens første Behandling er det jo Sædvane, at saa godt som alle Medlemmer tager Ordet, og Resultatet bliver, at der til de forskellige Ministre under Forhandlingernes Løb rettes et Utal af Henstillinger og udtales et Utal af Ønsker. Jeg finder det ganske naturligt, at Ministrene eller i hvert Fald adskillige af dem, særlig Statsministeren, maa putte mange af disse Ønsker i een Pose og svare paa dem alle sammen paa een Gang og sige, som Statsministeren sagde i Fjor overfor mig med Hensyn til et Spørgsmaal, jeg da fremdrog, at alle disse Henstillinger skal blive velvilligt overvejet. Jeg rettede i Fjor det Spørgsmaal til Statsministeren, om han ikke fandt

det betimeligt at ændre Kongens Titel. Jeg antager, at ærede Medlemmer kender denne meget lange og mærkelige Titel. Den lyder som bekendt: Vi Christian den Tiende, af Guds Naade Konge til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg. Jeg udtalte i Fjor det Ønske, at vi fik slettet alt dette, som jeg her har citeret, med Undtagelse af „Konge til Danmark og Island“; det maa bevares, saa længe vort Land er et Kongedømme. Jeg ønskede tillige Ordene: „Af Guds Naade“ slettet, fordi det er et urimeligt Udtryk. Hvis Kongen skal være Konge af nogens Naade, maa det være af Folkets Naade. I et nedarvet Kongedømme, synes jeg, det er urimeligt at blande Gud ind i dette Forhold. Og med Hensyn til de andre Titulaturer ønsker jeg specielt slettet Udtrykket „Hertug til Slesvig“ o. s. v., fordi det forekommer mig, at efter at vi har faaet løst Grænsespørgsmaalet paa en, som jeg synes, lykkelig Maade, og Statsministeren og vi alle er enig i, at det gælder om at værne og bevare og opretholde denne vor nye Sydgrænse, skal vi ikke i vor Konges Titel opretholde noget, som af vore Modstandere kan udnyttes som et Vidnesbyrd om, at vi enten ikke anerkender Slesvig for en virkelig Del af Danmark, eller at vi stadig sætter os til Opgave at virke for at faa hele Slesvig og maaske Holsten ind under den danske Krone til sin Tid. Statsministeren lovede mig altsaa i Fjor at overveje dette Spørgsmaal, men da han aabnede Rigsdagssamlingen, lød Kongens Titulatur som tilforn. Jeg vil derfor spørge, om han har endt denne Overvejelse, eller om han vil fortsætte sin Overvejelse, og om vi da snart kan vente, at Landets Konge faar en Titel, der svarer til det virkelige Forhold. Der er maaske nogle i Landet, der vil finde det urimeligt. Jeg kunde saaledes tænke mig en bestemt Mand, som maaske vil synes, det er løjerligt at fremdrage slikt. Jeg tænker paa den Odense Borgmester, som gjorde sig bemærket forleden ved Kanalfesten ved sin Kongetale. Siden Enevældens Tid er der vel ikke her i Landet holdt en Tale, der i den Grad har været spækket med Snobberi og med underdanigt, undersaatligt Kryberi som den Tale, Borgmester Henriksen i Odense holdt. Men jeg synes, vi kan se bort fra Borgmester Henriksen i Odense og ligesindede. Jeg synes, det vilde være sundt og godt, om den højtærede Statsminister fulgte den Henstilling,